

معرفی موانع سیاسی و حقوقی اجرای فراگیر و الزام آور ساختمان های سبز توسط شهرداری تهران

محمود گلابچی^۱، حسین فراهانی^{۲*}

۱- استاد پایه ۳۷، دانشکده معماری دانشگاه تهران، golabchi@ut.ac.ir

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد رشته مهندسی و مدیریت ساخت، دانشگاه معماری و هنر پارس، enghfv1@gmail.com

چکیده

گرم شدن کره زمین، نازک شدن لایه ازن و در بخش هایی سوراخ شدن آن به علت استفاده از انواع آلاینده ها، افزایش روز افزون آلودگی محیط زیست و انقراض گونه های زیستی، تغییرات غیر قابل بازگشت محیط زیست بر اثر دخالت های بشر، ضرورت توجه به بوم شناسی و مسائل زیست محیطی را برای آینده اجتناب ناپذیر می گرداند. تغییراتی که با توجه به معیارهای اقلیمی و پایداری پدید می آیند و هر روز اهمیت بیشتری می یابند. سخن از پایداری در معماری را می توان پندار و طراحی، ساخت و سازه های آینده تعبیر کرد. آن هم نه تنها با پایداری فیزیکی ساختمان بلکه با پایداری و حفظ سازه و منابع انرژی آن. توسعه بی رویه شهر تهران، باعث افزایش انتظارات شهروندان از مدیران و برنامه ریزان شهری در کلان شهر تهران در جهت ارتقاء کیفیت محیط زیست و برخوردار از شاخص های رفاه و زندگی سالم شهری شده است. به این ترتیب نقش مدیران و برنامه ریزان شهری شهر تهران تنها تعیین کاربری های اراضی و برنامه ریزی فضایی نخواهد بود، بلکه یکی از اصلی ترین و مهمترین وظایفی که بر عهده آنان است، سیاستگذاری شهری و توسعه چهار چوب قانونی و حقوقی در جهت توسعه پایدار می باشد. لذا در این مقاله تلاش داریم تا ابتدا با استفاده از مطالعات کتابخانه ای تجربیات دیگر کشورها را در این حوزه جمع آوری کنیم، سپس به مصاحبه ای با افراد خبره و مشغول به کار در صنعت ساختمان سبز می پردازیم و در ادامه از تعدادی پروژه های موفق و شکست خورده بازدید میدانی انجام می شود و در نهایت پرسشنامه ای تحت عنوان موانع سیاسی و حقوقی اجرای فراگیر و الزام آور ساختمان های سبز توسط شهرداری تهران را تدوین کرده و آنرا در اختیار خبرگان قرار می دهیم.

واژه های کلیدی: توسعه پایدار، گرایش های نوین معماری، ساختمان سبز، موانع سیاسی و حقوقی

۱- مقدمه

توجه به محدودیت هایی نظیر زمین، آب و هوا، تنوع زیستی و عناصر دیگر محیط زیست طبیعی، اساسی ترین اقدامی است که شهرساز یا برنامه ریز منطقه ای باید در جهت تحقق پایداری اعمال نماید [۱]. بدون هیچ تردید، الگوهای توسعه شهری و منطقه ای زمینه های فوق العاده مناسبی را برای دستیابی به پایداری فراهم می سازند [۲].

بنابر گفته رزلند «شهرها امکانات و موقعیت های فراوانی را برای حل مسائل زیست محیطی دارا می باشند. طراحان، برنامه ریزان و مسئولین شهری هم می توانند و هم باید در بکارگیری شیوه های جدید توسعه پایدار و مدیریت شهری پیش قدم شوند» [۳]. بدیهی است که شهرها و توسعه های شهری دارای آثار متعدد اکولوژیکی هستند و جدی بودن بحران های زیست